

D-ovi prohlásiti, že žádného balíku neukradl, jednak se aspoň pokusiti, přivésti ukradenou věc jakýmkoliv způsobem do bezpečí. Ono prohlášení bylo by se zcela nepochybně musilo minouti úspěchem, uváží-li se, že dle rozsudkového zjištění svědek D. viděl, že stěžovateli z bafochu, který měl před tím prázdný, čouhá kousek poštovního balíku, druhou námitkou pak brojí stížnost způsobem, přičicím se ustanovení § 258 tr. ř. proti přesvědčení, k němuž byl nalézací soud dospěl v ten smysl, že stěžovateli bylo nemožno, ukradený balík přivésti v bezpečí. Okolnosti, jakoby byl stěžovatel úmysl, vrátiti ukradený balík, pojal ještě dříve, než se s D-em setkal na záchodě, dovolává se konečně stížnost neprávem, neboť rozsudek podobného úmyslu stěžovatelova nezjišťuje.

### Čís. 666.

**Podvod spáchaný neoprávněným bráním vyživovacích příspěvků. Účinná lítost (§ 187 tr. zák.) nepřichází při podvodu v úvalu.**

(Rozh. ze dne 29. prosince 1921, Kr II 319/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 22. března 1921, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem podvodu dle §§ 197 a 200 tr. zák.

### Důvody:

Zmateční stížnost uplatňuje důvody zmatečnosti čís. 9 a), b) § 281 tr. ř. Namítá dle čís. 9 a) § 281 tr. ř., že obžalovaná nejednala v podvodném úmyslu, přijavši vyživovací příspěvky za svého narukovaného manžela také po uplynutí jeho tříměsíční dovolené, když se do vojenské služby více nevrátil — za dobu od 15. února do 15. května 1919. Byla a jest dosud přesvědčena, že jí a jejím dětem podpora skutečně příslušela, poněvadž její manžel ležel po tu dobu doma nemocen malarií a byl k práci nezpůsobilý; má také za to, že by jí byly vyživovací příspěvky právem příslušely, kdyby byl její manžel ohlásil příslušnému vojenskému velitelství, že se po uplynutí dovolené pro nemoc nemůže vrátiti do služby. Opo-  
menutí ohlášení nelze jí dávat za vinu. Důvody, které uvádí soud pro zjištěný úmysl obžalované, jsou slabé; zlý úmysl musel by býti zjištěn již pro dobu, kdy obžalovaná podporu přijala a nikoli odvozen z pozdějších neodůvodněných domněnek. Stížnost není odůvodněna a, pokud brojí proti zjištěnému a náležitě odůvodněnému úmyslu, v jakém dle přesvědčení prvního soudu obžalovaná jednala, není provedena dle zákona. Na vyživovací příspěvky mají dle § 1 a 2 zákona ze dne 26. prosince 1912, čís. 237 ř. zák. nárok příslušníci osob povolaných k vojenské aktivní službě, pokud se ve službě nalézají. Jest zjištěno, že manžel obžalované, byv propuštěn 7. listopadu 1918 z vojenské nemocnice na 3 měsíční dovolenou, po jejím uplynutí se k vojenské službě již nehlásil, k vojsku nenarukoval, vojenské služby nekonal, nýbrž zůstal doma. Následkem toho pozbyla obžalovaná dnem 7. února 1919 nároku na výplatu další podpory. Přes to dala si dle rozsudečných zjištění vypláceti vyživovací příspěvky ještě po dobu dalších 3 měsíců. Že obžalovaná věděla, že na podporu nemá ná-

roku, že tedy, přijímajíc ji, jednala v podvodném úmyslu, aby stát poškodila, zjistil soud a bezvadně odůvodnil poukazem na řadu okolností i na doznání manžela obžalované, s nímž stěžovatelka žila ve společné domácnosti, na její vlastní zodpovídání, na znění písemného poučení, jež jí bylo od vyživovací komise doručeno, a na protokolární prohlášení obžalované ze dne 7. července 1919 před politickým úřadem. Nepokládá-li stěžovatelka tyto důvody za dostatečné, neprovádí tím ještě žádného z důvodů zmatečnosti § 281 tr. ř.; že by byly uvedené důvody nelogické sama netvrdí. Otázka, v jakém úmyslu jednala pachatelka, jest otázka skutková; soud nalézací jí řeší na základě volného přesvědčení, získaného z ocenění výsledků průvodního řízení; skutkové zjištění soudu o subjektivní vině pachatelově nelze bráti v odpor materiálně právními důvody zmatečnosti, a dokonce ne, jak zde činí zmateční stížnost, na skutkovém podkladě libovolně vytvořeném, v rozsudku neobsaženém. V tom směru jsou vývody stížnosti zejména pokud tvrdí, že obžalovaná jednala bezestně, majíc za to, že jí podpora skutečně příslušela, pouhým nepřipustným brojením proti skutkovým zjištěním prvního soudu a nelze k nim v řízení zrušovacím přihlížeti (§§ 258, 288 čís. 3 tr. ř.). S hlediska důvodu zmatečnosti čís. 9 b) § 281 tr. ř. dovozuje stížnost, že se obžalovaná stala beztrestnou, poněvadž z účinné lítosti prohlásila dne 7. července 1919 u úřadu, že nahradí státu způsobenou škodu, a že její závazek byl vzat úřadem na vědomí dříve než bylo učiněno trestní oznámení (20. dubna 1920); skutečně prý také vrátila celý přeplatek 712 K ovšem pro nemoc manželovu teprve po podání trestního oznámení. Avšak rozsudek neobsahuje ani výrok o domnělém důvodu beztrestnosti ani nezjišťuje okolností, z nichž jej stížnost dovozuje, není zde tedy formálních předpokladů pro uplatňování důvodu k této otázce dle čís. 9 b) § 281 tr. ř. Soud nalézací neměl ani příčiny, zaujati k této otázce stanovisko, poněvadž se obžalovaná dle obsahu protokolu o hlavním přelíčení nehájila tak, jak ve stížnosti tvrdí. Jest tudíž i výtká neúplnosti, uplatňovaná v tom směru, že se soud nezabýval obhajobou obžalované, že škodu nahradila z účinné lítosti a že se opozdila se splněním závazku jen pro nemoc manželovu — neodůvodněna. Budiž ještě k uplatňované námitce podotčeno, že zločin podvodu, jímž byla obžalovaná uznána vinnou, byl dokonán tím, že obžalovaná v podvodném úmyslu uvedla v omyl úřad, poukazující výplatu vyživovacích příspěvků, listivým předstíráním, že její manžel se nalézá v aktivní vojenské službě. Zločin podvodu nenáleží k těm, jejichž trestnost pomíjí účinnou lítostí, po dokonání činu projevenou; dokonáný zločin podvodu nemůže již býti touto cestou odčiněn a státi se beztrestným. Proto jest také pro otázku viny úplně lhostejno, jak a kdy k náhradě škody došlo. Okolnost, že škoda byla nahrazena, přichází zde v úvahu jako polehčující při výměře trestu a soud nalézací k ní skutečně také přihlížel.

#### Čís. 667.

**Předražování (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).**

**Zločinná kvalifikace dle § 11, odstavec druhý, případ druhý jest pouze tehdy splněna, odpykal-li si již pachatel trest, přisouzený mu pro dřívější přečin neb zločin předražování.**

(Rozh. ze dne 29. prosince 1921, Kr II 892/21.)